

SVETLOST NA TRAGU DUHA

Datum postavljanja: Tue Jan 03, 2012

... naučne sugestije nas, dakle, vode korak bliže usvajanju ideje o telu kao energetskom sistemu, a ne kao zbiru materije. Rad tela vode skriveni kvantni procesi, a materija je tek njihov prekrivač, vidljivi glasnik nevidljivih zbivanja. Veliki doprinos brizi za zdravlje doprinosi uvid da ono počiva na energetskom stanju tela koje uslovljava i njegove fizičke manifestacije. Slobodni putevi životne energije, kako god je nazivali, preduslov su slobodne i zdrave komunikacije među ćelijama. Treba imati u vidu da je čovek na raskrscu razmene mnogih energija, u i oko njega, da smo utopljeni u talase koji prenose razne informacije. Vibrirajući svemir je naša realnost. Za koje ćemo se vibracije "uhvatiti", na nama je da izaberemo. Mislima, emocijama, delima, odašiljemo u etar sopstveni frekventni niz, talase određene energije....

... . U kontekstu stremjenja ka zdravlju i sveopštem napretku, potrebno je usmeriti se ka sticanju prohodnosti i prijemčivosti za primanje ove životne energije utkane u sve što postoji, podesiti svoj duh da bismo, simbolično rečeno, čuli melodiju koja vibrira u svakom deliću kosmosa. Isto tako, isijavajući pozitivne vibracije, energiju Dobra, nema sumnje da ćemo doprineti da ovaj svet bude lepše i bolje mesto za život svih bića u njemu. Na talasima Ljubavi i Dobra se harmonizuje svetlost u nama, radja se zdravlje svih nivoa....

Piše Sladjana Marjanović, apsolutni filozofije

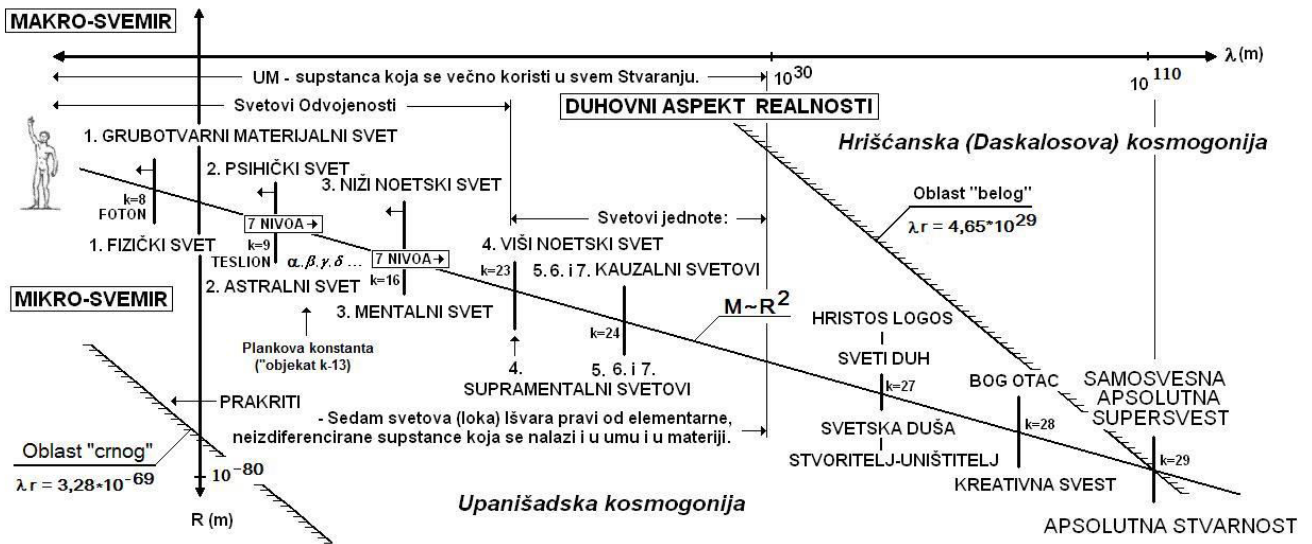
Duga je istorija mišljenja, uklopljenog uglavnom u različite filozofske, religijske, teozofske, mistične koncepte, koje na čoveka gleda kao na samo jednim delom telesno biće. Najčešće je reč o afirmaciji duhovne dimenzije, nedostupne našim čulima i razumskom saznanju, na kojima pak počiva čitavo zdanje nauke. Inteligibilna stvarnost, dobija realnost tek u umnom lutalaštvu, koje razum ne može da prati. Ipak, možda ne moramo da transcendiramo telesnost da bismo došli korak bliže našem duhu. Možda možemo da počemo od pretpostavke da je i sama naša telesnost višeslojna, da u sebi poput nekog višedimenzionalnog entiteta objedinjavamo grubu materiju sa onom finom, suptilnom materijom koja se u različitim tradicijama označava različitim pojmovima. U hinduističkoj tradiciji reč je o Prani, u kineskoj o Či (ili Ki) energiji, a mnogi ezoterični koncepti sa tendencijom da postanu egzoterični govore o eteričnoj materiji, vis vitalis... Svakako je reč o životnoj energiji koja prožima telo i izvor je njegove vitalnosti. Bez obzira da li se postavlja esencijalistički koncept ili ne, da li se smešta izvor te energije u neki centar, izvor bića kao što je duša, i izvan te perspektive sa čisto naučničkim pristupom posmatrajući "puku" egzistenciju, otkrivala se ova životna energija kao prisutna. Izložićemo neka od tih razmatranja da bismo ukazali na njihovu srodnost, mogućnost da govore o istom na različite načine, zaintrigirani istom energijom čudesne prirode.

Nije nepoznato, dakle, da je i savremena nauka na tragu percipiranja i, čak i merenja takve životne sile, čiji se trag jasno konstatuje u bioenergetskom (biofotonskom) polju koje okružuje telo, odnosno govoreći jezikom ezoterika, auri. Kirijanove fotografije, a danas PIP kamera beleže frekvencije ove energije nedostupne ljudskom oku. Ova životna energija ponekad se opisuje „skalarnim talasima“, a nalazimo i njene opise „torzionim talasima“ kod ruskog naučnika Nikolaja A. Kozirjeva (1908.-1983.). Ovi talasi, to jest „torziona polja“, već samim nazivom upućuju na njihovu spiralnu prirodu. Reč je o impulsima „vremenske energije“ koja ne poseduje ni elektromagnetna ni gravitaciona svojstva i kroz etar se prostire nadsvetlosnom brzinom. Da po sredi nije fantazija pretencioznog naučnika, potvrdili su brojni i nepobitni eksperimenti.

Na tragu Kozirjeva, savremena istraživanja dr. Klause Volkamera daju kvantitativne dokaze o postojanju suptilne materije, višedimenzionalnog entiteta, koji je u osnovi, kao pozadinska struktura elementarnih čestica. Reč je o bioaktivnoj eterskoj materiji koja je prostorno neograničena, sveprožimajuća, isprepletana, ne-elektromagnetna i sposobna da prenese impulse superluminalnim brzinama. Dakle, sva gruba fizička materija počiva na svojim suptilnim temeljima. To zaista ima smisla ako uzmemo u obzir sve zagonetke u vezi savršenog i neobjašnjivog funkcionisanja zasigurno inteligentnog ljudskog tela. Ova

suptilna eterska materija je naravno čulima nedostupna, ali poseduje po saznanjima Volkamera složenu, visko-energetsku strukturu u prostoru i realnu masu, pa je moguće merenje njenog uticaja. Utvrđeno je da oko svih makroskopski merljivih tela postoje ova suptilna životvorna polja, kao što je i kod čestica mikroskopskih dimenzija utvrđeno da poseduju nevidljivu pozadinsku suptilnu energetsku strukturu. Tu strukturu čine elementarne čestice suptilne materije kao višedimenzionalni submikroskopski entiteti na nivou etra. Suptilno energetsko polje je ono koje telu omogućava život, u kome se čuvaju sve informacije i po čijoj "matrici" se razvija i raste supstancijalno telo.

Navedene studije samo su deo demistifikatorskog poduhvata brojnih naučnika spremnih da se uhvate u koštac sa razotkrivanjem i definisanjem suptilnih temelja stvarnosti. Zapravo cilj da razotkriju prirodu i totalitet materijalnog, odveo ih je ka njenim nevidljivim talasnim izvorima prožetim kroz svaki njen obris. Njima možemo pridružiti i aktuelna istraživanja na Teslinom tragu, o kojim je ovde bilo reči (<http://kpv.rs/?p=142>). Ona se nadovezuju na Teslina istraživanja koja su uključivala pojam luminoferoznog etra, kao i nehercijanskih talasa, odnosno nehercijanske forme energije, forme znatno drugačije od nauci poznatih. Model KGE pojmu životne sile daje dostojanstveno mesto na skali svih fenomena prostornovremenskog Jedinstva kao neke „hiperfine supstance“, sačinjene od (superluminalnih) objekata predominantno talasnog karaktera, čija gustina ukazuje na njeno mesto u dimenzijama naše duhovne stvarnosti.

Slika 1. Duhovni aspekt Realnosti Modela KGE

Verovatno nije slučajnost što je baš pojam etra i eterske energije najčešće uključen u opis nevidljivog izvora svih energija, i najčešće bio upotrebljavan sa mističkim prizvukom. Ako imamo u vidu da etimologija reči eter vodi ka grčim korenima u kojima znači svetlost, biće nam jasnije zašto ćemo se ovde pozabaviti izlaganjem studije koja otkriva svetlosnu bit čoveka. Naime, da je telo utopljeno u i okruženo svetlošću utvrdio je dr Fric Albert Pop, nemački biofizičar, opisujući tu svetlosnu energiju pojmom „biofotonskog polja“. O njegovim čudesnim pronalascima obaveštava nas nagrađivana novinarka i publicista Lin Mek-Tagart u jednom poglavlju svoje sada već poznate knjige "Polje". Popova studija govori u prilog naslućene višedimenzionalnosti ljudskog bića, kao i veze sa prethodno navedenim rezultatima nauke. Nauke, koja korača ka duhu.

Kao biofizičar na Univerzitetu u Marburgu, 1970-ih, Pop je ispitivao uticaj elektromagnetnog zračenja na žive sisteme. Pokušao je da jedno od najkancerogenijih jedinjenja, benzo(a)piren osvetli sa ultraljubičastom (UV) svetlošću i otkrio da ono ima optička svojstva. Naime, ono je apsorbavalo svetlost, a zatim je emitovalo na sasvim različitoj frekvenciji. Ponovio je eksperiment, ali sa benzo(e)pirenom, koji je zbog male ali važne razlike u svom molekularnom sastavu, bio bezopasan za ljude. Ispostavilo se da je svetlost prošla kroz supstancu nepromenjena. Nastavio je da ispituje na taj način 37 drugih hemikalija i otkrio način za predviđanje da li su supstance kancerogene ili ne. Jedinjenja koja su bila kancerogena su apsorbavala UV svetlost da bi je emitovala sa promenjenom frekvencijom. Zanimljivo otkriće je bilo i to što

su svi kancerogeni reagovali samo na svetlost specifične talasne dužine od 380 nanometara. Iznenađenje je povećavalo i saznanje da metod „foto-popravke“ radi najefikasnije na toj istoj talasnoj dužini, na kojoj kancerogena jedinjenja reaguju i menjaju frekvenciju svetla. Fenomen „foto-popravke“ je otkriće došlo iz bioloških laboratorija, koji podrazumeva da se šteta koja nastaje kada ćeliju izložimo UV zračenju, tako da 99 odsto ćelije bude uništeno, uključujući i DNK, možemo u potpunosti popraviti samo u jednom danu tako što ćemo ćeliju osvetliti istom talasnom dužinom veoma slabog intenziteta.

Pop nije zanemario uočenu vezu ovih frekvencija i zaključio da ako kancerogeni reaguju samo na ove frekvencije to mora da ima neke veze sa foto-popravkom. Odnosno, mora postojati neko "svetlo", odnosno optički talas (jer su ove frekvencije unutar optičkog spektra, ali van opsega vidljive svetlosti), zaslužan za ovaj sistem popravki, koji ne može da funkcioniše kada kancerogeno jedinjenje izazove rak, jer ono blokira upravo tu svetlost i šifruje ga emitujući druge frekvencije. Bilo je potrebno "samo", zaključio je Pop, da se ukloni ova blokada kako bi mogao da se odigra proces fotopopravke. Takvo rešenje, značilo bi pronalazak leka za rak. Studije koje je napisao na tu temu, izazvale su puno pažnje.

Govoreći pred petnaestak stručnjaka u oblasti raka, u nemačkom centru za istraživanje raka u Hajdelbergu, Pop je naišao na pitanje: odakle dolazi i kako se ova slaba svetlost od 380 nanometara proizvodi u telu? Sve bi bilo nesumnjivo da se ta svetlost mogla i prikazati. Ubzgo je i to postalo moguće. Pop je prihvatio da bude mentor Bernardu Rutu za njegovu doktorsku disertaciju pod uslovom da on, kao odličan eksperimentalni fizičar, izgradi opremu koja će pokazati da postoji takva svetlost u telu. Pošto Rut nije verovao u tu ideju, prionuo je na izradu opreme koja bi dokazala suprotno. U roku od dve godine proizveo je osetljivu mašinu koja sadrži fotomultiplikator kojim se precizno detektuje svetlost, foton po foton. Međutim, za čudo ili ne, Pop je bio u pravu. Živi sistemi su zaista proizvodili fotone, čiju emisiju je beležio novi uređaj.

Najpre su izveli test sa sadnicama krastavca. Kada je fotomultiplikator prikupio fotone koji su iznenađujuće visokim intenzitetom emitovani iz rasada, mislili su da to ima neke veze sa hlorofilom. Zato su prešli na test sa krompirom, čije su se sadnice uzgajale u mraku, pa zato nisu bile izložene fotosintezi. Ipak, postavivši ih u fotomultiplikator, ustanovili su prisustvo još većeg intenziteta svetlosti. To je jasno govorilo da efekat nema veze sa fotosintezom. Šta više, iznenađujuća je bila velika koherentnost emitovanih fotona, što je na kvantnom nivou podrazumevalo isprepletenost i komunikaciju subatomske talas-čestice. Takva koherentnost je karakteristična za superprovodnike u laboratorijskim i ekstremno hladnim uslovima, a ne i za topla i neuredjena, stohastička okruženja živih bića. Emitovani fotoni su bili povezani grupom zajedničkih elektromagnetnih polja. Kao što se talasi sinhronizuju, tako su se i fotoni ponašali kao jedan veliki talas i jedna velika subatomska čestica. Dakle, baš poput Boze-Ajnštajn kondenzata. Bose-Ajnštanov kondenzat je fenomen otkriven 1920., od strane Bosea i Ajnštajna, zasnovan na Boseovom radu o statističkoj mehanici fotona, koji je potom bio formaliziran i generaliziran od strane Ajnštajna i predstavlja stanje materije u kojem promena neke osobine unutar jednog od atoma odmah uslovljava identičnu promenu iste te osobine kod svih ostalih atoma čak i kada ti atomi međusobno ne interaguju, tj. ne deluju nikakvim silama jedan na drugi !!! Do ove zaista neobične, ali eksperimentalno potvrđene pojave, dolazi zbog važenja zakona kvantne mehanike. Ponašanje čestica u kvantnoj mehanici opisano je Talasnom Funkcijom. U slučaju Boze-Ajnštajnovog kondenzata sve talasne funkcije pojedinačnih atoma urušavaju se u jednu talasnu funkciju zbog niske temperature i pritiska (tzv. Wave Function Overlap) i ceo kondenzat se ponaša kao jedan jedinstveni "atom".

Koherentnost emitovanih bio-fotona u izvedenom Popovom eksperimentu je ličila na subatomske telefonske mreže, gde se uticaj na jedan foton odražavao na celinu. Pop je uvideo da ove "biofoton emisije", kako ih je nazvao, obezbeđuju savršen sistem komunikacije i prenose informacije na mnoge ćelije kroz organizam. "Biofotonsko polje" smešta i pretražuje informacije koje se zatim koriste za upravljanje biološkim procesima. Međutim, pitanje je bilo gde se u telu smeštaju fotoni primljeni putem hrane ili kože, i gde je izvor "biofoton emisije".

Fotone primamo, npr kada jedemo biljnu hranu, u kojoj je prisutna svetlost kao izvor energije u fotosintezi. Iz hrane se metabolišu supstance, ali elektromagnetni talasi svetlosti moraju negde da se sačuvaju. Ova energija fotona se u telu rasipa i distribuira preko čitavog spektra frekvencija, i postaje pokretačka snaga za sve

molekule u telu. Na različitim frekvencijama, fotoni upravljaju različitim procesima harmonizujući ih u kolektivno dešavanje. Na različitim frekvencijama obavljaju različite funkcije. Međućelijska komunikacija se odvija tako što molekuli u ćelijama reaguju na određene frekvencije tako da niz vibracija nekog fotona prouzrokuje različite frekvencije u drugim molekulima tela. Svetlosni talasi otkrivaju umeće tela da upravlja komplikovanim procesima sa različitim delovima tela istovremeno. Opet, međutim, pitanje je bilo odakle dolaze ovi svetlosni talasi. Pop je bio prvi koji ga je uopšte i postavio.

Da bi to odgonetnuo izveo je jedan zanimljiv eksperiment koji će ga odvesti pravo do odgovora. Primenom hemikalije etidijum bromid na uzorke DNK, izaziva se odmotavanje dvostruke spirale baznih parova. Zajedno sa studentom koji mu je predložio eksperiment, Pop je pokušao da izmeri svetlost koja dolazi iz uzorka pri odmotavanju DNK lanca. Otkrili su da se povećavanjem koncentracije hemikalije DNK sve više odmotava i da pri tom sve više jača intenzitet svetlosti. Smanjenjem koncentracije, emisija svetlosti je bila niža. Važan uvid je bio to da je DNK u stanju da šalje veliki raspon frekvencija, i da su određene frekvencije bile povezane sa određenim funkcijama. Jasno je bilo da je upravo DNK mesto skladištenja svetlosti kao i izvora emisije biofotona. Ona je koordinator (inter)molekularnih procesa u telu, tako što vibrirajući određenom frekvencijom izaziva da je drugi molekuli prate. Popova biofotonska teorija objašnjava ova dešavanja. Skupljanjem i širenjem DNK se izaziva njena vibracija više milijardi puta u sekundi, i svaki put kada se skupi ona ispusti po jedan biofoton, svetlosnu česticu. Taj foton sadrži sve informacije o DNK u tom trenutku, i može da prenosi ove informacije drugim fotonima koje sretne u biofotonskom polju izvan tela, kao i onom koje okružuje telo. Ovim se, takođe, utabao put razumevanju načina na koji se jedna ćelija razvija u formirano ljudsko biće. Fascinantno je otkriće načina na koji ćelije tačno znaju gde da se postave u svakoj fazi rasta, tako da ruka postane ruka, a ne noga, kao i sam mehanizam koji postavlja ove ćelije da se organizuju, skupljajući ih u trodimenzionalni oblik. Ovakva razmatranja su prevazilazila aktuelnu DNK teoriju, koja je objašnjavala samo hemijske interakcije između molekula i DNK, namotanog dvostrukog heliksa genetskog koda koji čuva plan amino kiselina i proteina. Proteini su odgovorni za izgradnju tela uključujući i isključujući sve hemijske procese, ali nije rečeno na koji način. U čemu je izvor ove inteligencije? Savremeno naučno stanovište je da DNK "nekako" uspeva da izgradi telo i predvodi njegove dinamične aktivnosti, ali ne i na koji način je DNK odgovorna za te složene, čak istovremene procese. Budući da svaka ćelija podleže u proseku oko 100.000 hemijskih reakcija u sekundi, mora da postoji nešto što omogućava sinhronizaciju aktivnosti pojedinih gena i ćelija da sprovode i dovode sistem u saglasnost. Mora postojati nešto što govori ćelijama kako da se razvijaju, u ruku ili nogu, ili pak kada koji proces treba da se izvrši. Milijarde hemijskih procesa u svakoj sekundi zasigurno nisu stvar proizvoljnosti. Koherentno ponašanje živih bića nam govori da ne može biti reč o nasumičnim procesima, slučajnim sudarima miliona molekula, već da zasigurno postoji stroga koordiniranost ćelijskih procesa, pod kontrolom veštog dirigenta zaslužnog za njihovu simfoniju. O njemu se biohemičari nisu pitali.

Komunikacija među ćelijama je prisutna još u ranoj fazi razvoja embriona, i prisutna je celog našeg života. Oplođeno jajašce se umnožava i proizvodi ćerke ćelije od kojih svaka počinje da usvaja strukturu i funkciju u skladu sa svojom predodređenom ulogom u telu. Iako svaka ćerka ćelija sadrži isti hromozom sa istom genetskom informacijom, određene vrste ćelija odmah "znaju" da koriste različite genetske informacije da se ponašaju drugačije od ostalih, i tako neki geni moraju da "znaju" da je na njih red da se aktiviraju, a ne na ostale. Isto tako, ovi geni moraju da znaju kako da mnoge od svake vrste ćelija budu proizvedene na pravom mestu. A ćelije, opet, moraju da znaju o svojim susednim ćelijama kako bi se uklopile u složenu šemu, koja volšebno ima neki zadivljujuće harmoničan red. Nauka stoji zapanjena pred činjenicom na koji način je moguća ovakva zadivljujuća diferencijacija ćelija, budući da ona zavisi od "znanja" ćelija kako da se razlikuju još u ranoj fazi, da bi se onda sećajući se ove razlike prenosile te vitalne informacije na buduće generacije ćelija. Čuđenju doprinosi i, naravno, brzina obavljenih procesa. Da proteini obavljaju posao "na svoju ruku", krajnje je neprecizno, pa i nemoguće rešenje. Popovo objašnjenje deluje znatno plauzibilnije, budući da on pronalazi čemu pripada uloga dirigenta telesnog orkestra. Smatra da je to struktura DNK kao izvor biofotonske emisije.

Britanski biolog Rupert Šeldrejk, kasnije član Popovog tima, se takođe udaljio od zvaničnog naučnog pristupa uviđanjem da genetska teorija ne objašnjava kako se razvijajući sistem može samostalno regulisati ili rasti normalno u pravcu razvoja ako se deo sistema dodaje ili ukloni. Nije jasno kako se organizam regeneriše zamenjujući nedostajuće ili oštećene strukture. On je postavio hipotezu formativne uzročnosti koja kaže da samoorganizujuća živa bića, od molekula i organizama, preko čoveka i društava do galaksija, oblikuju morfička polja. Ova polja poseduju morfičku rezonancu, kumulativno sećanje sličnih sistema kroz kulture i vreme, pa vrste biljaka i životinja "pamte" ne samo kako izgledaju već i kako da se

ponašaju. Ova polja se po njegovom mišljenju razlikuju od elektromagnetnih polja, jer generacijama postoje sa svojim "sećanjem" na ispravne forme. Pored sve njene razrađenosti, Šeldrekova teorija, kako sam priznaje, ipak ne objašnjava kako ova polja mogu da čuvaju informacije. Svojom biofoton emisijom, Pop veruje da je odgovorio na pitanje morfogeneze, kao i koordinacije i komunikacije među ćelijama. Slabe emisije svetlosti su nešto poput dirigenta ovih kvantnih dešavanja.

Ruski naučnik Aleksandar Gurvič (1874.-1954.), je još pre Popa postulirao da je elektromagnetno zračenje, tj polje, pre nego same hemikalije, bilo odgovorno za strukturno formiranje ćelijskog tela. Gurvičov teorijski rad su kasnije potvrdila istraživanja. Pokazalo se da se slabim zračenjem iz tkiva stimuliše rast ćelija u susednim tkivima istog organizma. Kasnije, 1940-ih, neuroanatomista Harold S. Bur je studirao i merio električna polja otkrivena oko svih organizama. Ispitujući daždevnjake otkrio je da kod mladih postoji energetsko polje u obliku odraslog daždevnjaka, i da je ova slika postojala čak i u neoplođenom jajetu. Sa biljakama se pokazao isti efekat. Otkrio je oko biljnih sadnica električna polja koja podsećaju na odrasle biljke. Podsetićemo se Volkamerovih otkrića i sličnosti sa navedenim.

Ideja da su zračenje i oscilacije talasa odgovorni za sinhronizaciju ćelijske deobe i slanje hromozomskih uputstava oko tela, nije bila usamljena među biologima i fizičarima. Međutim, navedenim istraživanjima nije bila posvećena veća pažnja, budući da pre pronalaska mašine Popa nije bilo opreme dovoljno osetljive da precizno meri sićušne čestice svetlosti. Dominantna teorija sredinom 20og veka je sve objašnjavala hormonima i biohemijskim reakcijama u šta se nije uklapala predstava o zračenju u ćelijskoj komunikaciji.

Pop je, nastavljajući sa svojim eksperimentima, sve više uviđao da sva živa bića, od prostih biljaka i životinja do ljudskih bića, emituju konstantnu struju fotona, čiji je broj bio srazmeran evolucionom stupnju koji je organizam zauzimao. Što je organizam složeniji, emitovao je manje fotona. Kada je svetlost obasjavala žive ćelije, one bi apsorbivale tu svetlost i posle određene zadržke, zasijale bi intenzivno, što se naziva proces "odložene luminiscencije". Živi sistem je uvek održavao "svetlosnu ravnotežu". Ako bi bio bombardovan sa previše svetla, on bi odbacivao višak.

Pop je posedovao laboratoriju u kojoj je mogao da meri svetlost ljudi. To je bila tamna soba u kojoj se moglo izmeriti emitovanje svetlosti od samo nekoliko fotona u minuti. Ispitivao je emisiju biofotona nekih njegovih studenata. U jednoj od serija studija, eksperiment je izveden sa jednom mladom 27-godišnjom zdravom ženom. Ona je sedela u toj sobi svakog dana devet meseci, dok su praćena isčitavanja fotona sa malog dela njene ruke i čela. Analizom podataka, Pop dolazi do zanimljivosti. Emitovana svetlost je pratila određeni skup obrazaca – bioloških bioritmova na 7, 14, 32, 80 i 270 dana, kada su emisije bile identične čak i nakon godinu dana. Biofotonske emisije su takođe bile povezane za levu i desnu ruku. Ako bi se povećavao broj emitovanih fotona sa leve ruke, slično povećanje bi se dešavalo i sa desnom rukom. Na subatomskom nivou, talasi svake ruke su bili u fazi. Po pitanju svetlosti, leva ruka je znala šta radi desna i obratno. Emisije svetlosti su bile povezane sa telesnim satom i ritmičkim tokovima metabolizma tokom dana. One su pratile prirodne biološke ritmove. Sličnosti su se primećivale danju ili noću, nedeljno, po mesecima, kao da je telo pratilo bioritmove sveta kao i svoje sopstvene. Otkriće je značajnije utoliko više, ukoliko imamo u vidu da se kamerama osetljivim na ovu emitovanu svetlost može predočiti zdravstveno stanje organizma. Biofotonsko polje, dakle, drži ključ za zdravlje.

Kod zdravih osoba svetlost je pokazivala izuzetnu koherentnost na kvantnom nivou. Međutim, Pop je želeo da ispita svetlost kod osoba obolelih od raka. Primenjujući mašinu na seriji obolelih pacijenata, ustanovio je da su se kod njih izgubili upravo oni prirodni periodični ritmovi, kao i njihova koherentnost. Nije postojala unutrašnja komunikacija među ćelijama, a svetlost je izlazila napolje. Isto tako, utvrđeni su negativni efekti stresa. U takvim stanjima, stopa biofotonske emisije je porasla, što je oslikavalo nameru odbrambenog sistema organizma da ga povraća u ravnotežu.

Kod multipla skleroze uočene su neobične pojave. Pokazalo se da je MS zapravo stanje prevelike uredjenosti. Kod takvih osoba, organizam je uzimao previše svetlosti, što je inhibiralo ćelije da rade svoj posao. Odnosno, pokazalo se da nije poželjno ni previše kooperativnosti, jer to sprečava fleksibilnost i individualnost. Poput sinhronizacije previše vojnika koji marširaju u korak preko mosta, pri čemu izazivaju da se on sruši, tako i savršena sinhronizacija u organizmu zapravo odstupa od optimalnog i najpoželjnijeg stanja i uvodi ga u šturu preuređenost, neosetljivu za životnu dinamiku. Ovi pacijenti su se "davili" u svetlosti. Ovaj primer nam približava važnost prihvatanja saveta mnogih drevnih mudraca koji kažu da je temelj zdravlja u balansu, ravnoteži i umerenosti. Jasno je da se ta formula primenjuje na sve vrste zdravlja, i da ih uslovljava. Nijedan ekstrem ne godi našem svetlosnom biću, osetljivom na sve oko sebe, uključujući i misli, kako sopstvene tako i tuđe...

Biofotonsku emisiju je Pop shvatao kao neku vrstu korekcije živog sistema na Nultoj tački fluktuacije polja.

Male fluktuacije energije stalno uznemiravaju sistem, pa se emitovanjem fotona pokušava zaustaviti ovo ometanje i uspostaviti neka vrsta energetske ravnoteže. Najzdravije telo će imati najslabiju svetlost i biti najbliže ovom stanju nule. Popu je bilo jasno da je imao u rukama model koji je obezbeđivao mnogo bolje objašnjenje od zvanične neo-darvinističke teorije o razvitku bića na planeti. Nije bilo mesta za nasumične procese. To što DNK koristi frekvencije svih različitih vrsta kao informacijski alat, to je sugerisalo sistem povratne komunikacije putem talasa koji kodiraju i prenose informacije. Takođe, mogao bi time da izračuna kapacitet za regeneraciju organizma. U eksperimentima sa daždevnjacima se pokazalo, da organizam, prateći skriveni svetlosni plan, može načiniti kopiju istog i tako regenerisati amputirani ud. Fenomen fantomskih udova je objašnjiv ovim modelom. Fizički osećaj prisutnosti amputiranog uda, doživljaj telesnosti, može se pripisati upravo slici tog ekstremiteta utisnute na Nultoju Tački svetlosnog polja.

Biofotonska emisija je izvrsno poslužila za merenje kvaliteta hrane. Najzdravija će biti ona hrana koja ima najslabiji i njakohrentniji intenzitet svetlosti. Emisiju fotona generiše uvek neki poremećaj u sistemu. Zdravlje je stanje savršene komunikacije na subatomskom nivou, a bolest stanje gde je ta komunikacija prekinuta. Bolest nastupa kada naši talasi više nisu u sinhronizaciji.

Do 1980ih, Pop je objavio svoja brojna otkrića, ali i izazvao neprijateljstvo naučne zajednice. Njegov rad na Univerzitetu se okončao isticanjem njegovog docentskog ugovora. Studije biofotonske emisije su bile zabranjene i radoznalim studentima. Srećom, uspeo je da sačuva svoj fotomultiplikator, koji još uvek važi za jedan od najboljih aparata u toj oblasti. Trebalo je da prođe oko 25 godina, da bi se okupile pristalice njegovog rada iz naučnih krugova. Polako se usvajala ideja da bi komunikacioni sistem tela mogao da bude mreža rezonance i frekvencije. Na kraju će formirati Međunarodni institut za biofiziku, koji se sastoji od 15 grupa naučnika iz centara širom sveta. Popova karijera je krenula opet uzlaznom putanjom. Renomirani univerziteti širom sveta su počeli da mu nude ozbiljne ponude.

Bitnu razradu Popove ideje dobijaju uviđanjem da bifotonske emisije imaju cilj i izvan tela. Talas rezonancije nije bio korišćen samo za komunikaciju unutar tela, već i između živih bića. Najpre su na to ukazali eksperimenti izvedeni sa vodenim buvama. Pokazalo se da vodene buve međusobno, jedna iz druge, apsorbuju svetlost koju emituju. Ista stvar se desila i sa malim ribama. Suncokret se pokazao kao biološki usisivač, kretao se u pravcu fotona kako bi ih upijao. I bakterije su gutale fotone iz medijuma u kome su bile postavljene. Popu je otkrivena razmena fotona između živih bića koju je uočio, bila putokaz za moguće rešenje misterije savršene koordinacije u životinjskom svetu, naročito kod jata riba ili ptica. Izvor njihove usaglašenosti može biti u razmeni fotona među njima na kvantnom nivou. Slična je stvar sa ljudima, zaključio je Pop. Ako možemo da primamo fotone drugih živih bića, to znači da ćemo tako moći da te informacije iskoristimo da bismo sopstveno svetlo doveli u ravnotežu. Razmena fotona na subatomskom nivou može biti objašnjenje isceliteljskog lečenja, pa i brojnih fenomena neobjašnjivih nauci, kao što su telepatija i vidovitost. Informacije koje fotoni nose, prenose se suptilnim putem, nevidljivom svetlošću u korelaciji biofotonskih polja koja okružuju naša tela, isto kao i unutar njega. Pop je izvršio brojne eksperimente kako bi proverio da li se nekim supstancama može ponovo uvesti bolja komunikacija među ćelijama, koja se kancerogenim supstancama sprečava. Pita se da li neki ekstrakti biljaka mogu da promene biofotonsku emisiju ćelija raka, tako da one ponovo uspostave komunikaciju sa ostatkom tela. Ispitao je brojne netoksične supstance, i u svim slučajevima osim jednog, one su samo povećavale broj fotona u ćelijama raka, i postajale još smrtonosnije. Jedini pozitivan učinak je primećen kod biljke imele, koja je pomogla telu da "resocijalizuje" emisiju fotona iz ćelija tumora i vrati je u normalu. Pokazalo se da biljka imela stvara koherentnost u tkivu. Tridesetogodišnja žena, sa odmaklim stadijumom kancera je prihvatila da se odrekne svih tretmana osim ovog sa ekstraktom imele. Nakon godinu dana primene, njene analize su se vratile u normalu. Uzimanjem biljke joj je povraćena ravnoteža svetlosnog bića, a time i zdravlje.

Biofoton teorijom, posebno apsorpcijom fotona, Pop je objašnjavao homeopatiju kao i akupunkturu. Homeopatiju je razumeo kao svojevrsno "upijanje rezonance". Ta metoda lečenja počiva na uverenju da se slično tretira sa sličnim. Prateći simptome koje proizvodi loša frekvencija, primeniće se razvodnjena supstanca koja proizvodi iste simptome i koja će nositi iste oscilacije. Homeopatsko rešenje se sastoji u tome da ono privuče i upije pogrešne oscilacije, omogućavajući telu da se vrati u normalu. Isto tako, elektromagnetnom molekularnom signalizacijom se može objasniti i akupunktura, drevna kineska metoda lečenja koja podrazumeva da se kroz ljudsko telo prostire sistem meridijana duboko u telu, kroz koje teče životna sila, energija Či. Bolest se javlja kada je ova energija blokirana na nekom delu toka. Akupunktura tretira tačke na nevidljivim meridijanima, kroz koje ulazi životna sila prenoseći energiju do dubljih struktura tkiva. Da su akupunkturne tačke realne, pokazala su mnoga istraživanja. Na mnogim tačkama je u velikoj

meri smanjen električni otpor u poređenju sa mestima na okolnoj koži. Isto tako, njihovim tretiranjem na niskim frekvencijama se stimuliše lučenje umirujućih endorfina i kortikosteroida, a na visokim frekvencijama važni neurotransmiteri, kao serotonin koji regulišu raspoloženje. Ne dobija se isti efekat kada se stimulišu mesta koja okružuju ove tačke. Mnoga druga istraživanja su pokazala postojanje meridijana i efikasnost akupunkture.

Popove naučne sugestije nas, dakle, vode korak bliže usvajanju ideje o telu kao energetskom sistemu, a ne kao zbiru materije. Rad tela vode skriveni kvantni procesi, a materija je tek njihov prekrivač, vidljivi glasnik nevidljivih zbivanja. Veliki doprinos brizi za zdravlje doprinosi uvid da ono počiva na energetskom stanju tela koje uslovljava i njegove fizičke manifestacije. Slobodni putevi životne energije, kako god je nazivali, preduslov su slobodne i zdrave komunikacije među ćelijama. Treba imati u vidu da je čovek na raskrsnici razmene mnogih energija, u i oko njega, da smo utopljeni u talase koji prenose razne informacije. Vibrirajući svemir je naša realnost. Za koje ćemo se vibracije "uhvatiti", na nama je da izaberemo. Mislina, emocijama, delima, odašiljemo u etar sopstveni frekventni niz, talase određene energije. Ako znamo da u socijalnom okruženju izražena emocija na primer, ili ideja, prouzrokuje određenu reakciju kod drugih, moramo biti svesni tog procesa koji se svakako događa i na suptilnijem nivou između samih ćelija. Naše sopstvene misli, kao i emocije prenose određene frekvencije na koje mogu reagovati ne samo drugi, već i sve ćelije u našem telu. Najpre mislima utičemo na sopstvene energetske tokove. Svetlost razume jezik duha. To je važna pouka koju ne smemo prenebregnuti.

Da li to znači da je Popova eksperimentalna biofizika, prateći tragove svetlosti, na putu otkrivanja upravo onih dimenzija o kojima nam govore duhovni izvori već više hiljada godina? Možda svetlost u nama na simboličan način oslikava našu duhovnost. Možda su talasi svetlosti samo grubi nagoveštaj još suptilnijih talasnih struktura koje nazivamo duhovnim. Da li su talasi svetlosti u nama trag našeg duhovnog bića? Jedno je sigurno. I sama naša telesnost ne sme se uzimati za nedvosmisleno grubo materijalnu. Kvantna izučavanja su nas tome dovoljno približila. Međutim, viša inteligencija prisutna već u samoj ustrojenosti telesnog, mudrost naše prirode, svedoči u prilog naše početne pretpostavke. Čini se da su empirijska zbivanja odraz njihovih suptilnih temelja, da je gruba supstanca protkana talasima, pa tako i naša telesnost objedinjavajuća za ove dimenzije. Možda baš tu leži dostojanstvo i uzvišenost ljudskog bića, što je ono mesto na kome se u materiji ovaploćuje duh. Hod ka našoj unutrašnjosti otkriva imanentnost duha, prefinjenih talasno-čestičnih struktura. Holistička struktura Prirode ne poznaje granicu unutar dualnosti materije i duha – iako dualnost postoji, njeni polovi se beskrajno mešaju i prelamaju, za šta je čovek najočigledniji primer. Kao bića svetlosti, pozvani smo da je i u metaforičnom smislu otkrijemo, da Dobra duha kroz materiju zasvetli u svom punom sjaju. U kontekstu stremljenja ka zdravlju i sveopštem napretku, potrebno je usmeriti se ka sticanju prohodnosti i prijemčivosti za primanje ove životne energije utkane u sve što postoji, podesiti svoj duh da bismo, simbolično rečeno, čuli melodiju koja vibrira u svakom deliću kosmosa. Isto tako, isijavajući pozitivne vibracije, energiju Dobra, nema sumnje da ćemo doprineti da ovaj svet bude lepše i bolje mesto za život svih bića u njemu. Na talasima Ljubavi i Dobra se harmonizuje svetlost u nama, radja se zdravlje svih nivoa. Ali, to nikada nije samo naša svetlost, već svetlost vascelog Univerzuma. Svi smo mi talasi u polju Jednog. Otuda je beskrajno važna svaka naša vibracija, bila ona delo ili misao, a odgovornost koju imamo za iste saglediva tek u perspektivi povezanosti i Jednosti svega što jeste.

U Beogradu, 29.12.2011.g.

Slađana Marjanović, dipl. filoz.